

РЕШЕНИЕ

№ 40642

гр. София, 20.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 05.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7386** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.25 ал.5 предл. първо от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/.

Образувано е по жалба на А. А., чрез адв. А. – САК,съдебен адрес: [населено място], [улица], тел.: [ЕГН], ел.адрес: [\[електронна поща\]](#) с искане за прогласяване на нищожност на Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/1143/ФП от 20.05.2025г. на директора на дирекция Социално подпомагане – Л. с която му е отпускана месечна финансова подкрепа по чл.70 т.3 от ЗХУ,считано от 01.05.2026г.

Твърди се нищожността,алтернативно – незаконосъобразност на оспореният акт,тъй като: Заповедта е издадена извън законовият 20дневен срок по чл.25 ал.1 ЗХУ,азаявлението-декларация е подадено на 22.04.2026г.,респ. срока изтича на 11.05.2026г. След изтичане този срок органа губи времева компетентност да издаде акта.

Индивидуалната оценка е изготвена извън срока,а именно – на 14.05.2026г.,а 14дневния срок по чл.65 ППЗХУ изтича на 06.05.2026г.

Допусната е фактическа грешка с твърдението,че няма данни за пенсия,а същевременно жалбоподателяте пенсионер и това води до неправилно поределяне на правата,нарушение на чл.35 АПК и материална незаконосъобразност.

Неправилно е определена началната дата – нарушение на чл.66 ал.1 ЗХУ. Промяната е настъпила на 13.02.2025г. – дата на която ТЕЛК признава 95% инвалидност,респ. правото възниква от 01.03.2025г.

Нарушен е и пар.6 ал.2 ПЗР към ЗХУ съгласно която норма правото на финансова

подкрепа по чл.70 от закона се обвързва със заявлението декларация. Заявлението е подадено на 24.02.2026г. и подзаконов акт,каквото е правилника не може да ограничава права дадени със закон.

Налице е и нарушение на правото на собственост и легитимното очакване,във връзка с което се посочава на решение Стек и други срещу Обединено кралство, жалба № 65731/01 приемащо социалните помощи за имущество.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Доколкото жалбата е предявена единствено с искане за обявяване нищожността на акта и предвид нормата на чл.149 ал.5 АПК, съдът приема, че процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 69 т.1 вр. чл.25 ал.5 от ЗХУ в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка,съдът съобрази и приема:

Със заявление-декларация вх. № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/1143 от 22.04.2026г. жалбоподателят е поискал месечна финансова подкрепа,целева помощ за осигуряване на помощни средства,приспособления,съоръжения и медицински изделия,целева помощ за покупка на лично МПС,целева помощ за балнеолечение и/или рехабилитационни услуги,лична помощ и подкрепа за образование. Към заявлението е приложено експертно решение на Т. от 07.04.2026г. видно което лицето е с 95% ТНР за период от 2г. действие на решението.Приложен е и формуляр за самооценка.

Със съобщение изпратено по ел.път на 24.06.2026г. заявителят е уведомен,че на 14.05.2026г. специализираният отдел по изготвяне на индивидуални ценови ще разгледа заявлението му,като го канят да присъства,ако пожелае. Представен е и протокол от 08.05.2026г. 13:50. удостоверяващ устно уведомление на жалбоподателя относно предстоящото разглеждане на заявлението му.

Към преписката е приложена и изготвената индивидуална оценка на потребностите на лицето с отделно произнасяне досежно наличието на основания за всеки отделен вид подкрепа,помощ и/или отпускане на целеви средства заявени от жалбоподателя.

Представен е лист за извършен предварителен контрол за законосъобразност преди взимане решение за социална подкрепа.

На тази база следва да се посочи:

„При оспорване на административният акт, преценката за нищожност се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да пород и валидни правни задължения“ /виж тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013 г. о тълкувателно дело № 1/2012 г.,ОСК на ВАС/.

Към това и при липса на легална дефиниция на понятието нищожност, но при наличие на достатъчно правораздавателни ориентири за квалификацията на даден порок на акта като основание за неговата нищожност следва да се отчете и хипотезата при която акта е издаден по отношение на ненадлежащи страни или е постановен в хипотезата на пълна липса на положителни предпоставки за образуване,развитие и приключване на производството,респ. в нарушение на абсолютни процесуални предпоставки за това.

Успоредно с това всяка некомпетентност по определение води до нищожност, без оглед на конкретните обстоятелства /виж т.1 от тълкувателно решение № 2/14.05.1991 г. по гр. д. № 2/1991 г. на ОСГК на ВС/.

На тази база следва да се посочи:

По силата на чл.25 ал.1 ЗХУ компетентният орган да се произнесе по заявлението е директорът на дирекция "Социално подпомагане" или оправомощено от него длъжностно лице, а формата на произнасянето закона определя като заповед.

Видно от данните по делото е налице нарочна писмена заповед,постановена от Т. Р.,заемаща длъжност директор ДСП Л.. В този смисъл заповедта е постановена от компетентен орган.

Производството е образувано по заявление-декларация на активно легитимирано лице,респ. образувано е надлежно и в съответствие с нормативни изисквания.

Видно от всички създадени и изброени дотук документи и извършени действия при разглеждане на преписката не се установява допуснато процесуално нарушение,още по-малко такова водещо до ограничаване правото на участие на лицето в производството.Спазени са всички изисквания и на специфичната уредба по чл.14-20 ППЗХУ.

Спазено е изискването за форма на акта. В.,спазено е изискването за съдържание,доколкото от самият акт и придружаващите го документи по преписката безспорно се установяват фактическите и правни основания за постановяването му и съответствието между тях.

Във връзка с твърдението,че акта е постановен извън 20дневният законов срок по чл.25 ал.1 ЗУХ следва да се посочи:

Посочената норма не определя срок за произнасяне. Такъв не е определен и по отношение на индивидуалната оценка. Доколкото именно заповедта е окончателният за производството акт и при липса на конкретно нормативно разписан срок следва да се посочи,че приложими са общите правила на АПК. И именно съобразно общите правила на АПК ако се приеме,че не е налице произнасяне в срок, законодателят въвежда функцията на мълчалив отказ/арг. чл.58 ал.1 АПК/, която приравнява на административен акт. В този смисъл произнасянето в срок не води до нищожност на акта, а обуславя потенциално отмяната му. /когато настъпи мълчалив отказ в хипотеза на предвидено изрично и нарочно волеизявление/.

Противно на твърдението на жалбоподателя произнасянето в срок не представлява нарушение на времева компетентност. Времевата компетентност представлява периода през който даден орган може да упражнява правомощията си/било самият административен орган – от разкриването му до разкриването му, било съответното лице заемащо съответната длъжност – за периода на неговият мандат или от назначаване до освобождаване от длъжност, респ. в хипотезата на делегирани правомощия – периода на делегация и пр./.

На следващо място и с оглед твърденията на жалбоподателя ,следва да се посочи, че възражението за допусната фактическа грешка,като основание за нищожност на акта,изразяваща се в отразеният факт,че лицето не получава пенсия следва да се посочи, че това обстоятелство е посочено изрично от самият жалбоподателя в подаденият формуляр за самооценка. Всъщност дали получава или не пенсия лицето е въпрос ирелевантен към претендираното право, но с оглед твърденията в жалбата съдът счита за уместно да отбележи, че повдеждащите/ако са такива/ твърдения на страната не могат и не

следва да бъдат вменявани в отговорност на администрацията, особено когато спрямо конкретният факт не е налице задължения за служебна проверка и установяване.

Извън това – висчки останали възражения за неправилност на акта не следва да бъдат обсъждани доколкото по отношение на тях е настъпила преклузия, предвид недопустимото разглеждане на жалбата съгласно чл. 159 т.5 АПК.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл. четвърто от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., ЕГН [ЕГН], с искане за прогласяване на нищожност на Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/1143/ФП от 20.05.2025г. на директора на дирекция Социално подпомагане – Л..

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба – пред ВАС.

Препис от решението да се изпрати на страните.